

söz yok rüzgârsız dalgalanan saçlarımıza

el ayak çekildikçe

gizemine gizem katan kör sokaklar

uzakta siren sesleri, şehrin iniltisi

gardan tren düdüklere, gittikçe yorulan ışıklar

buğulanan şafağın dudağında kayıp sözcükler

uykusu kaçan alanlarda anıt yalnızlığı

ne silah ne kuş, ne bir gazete öyle buruşmuş

esintilerin kıpırtısında yarı canlı sözcükler

karanlık beni sorguluyor kimliğimi kim fısıldamış

yağmurdan kaçamıyorum doluya tutulmak neyse ne

çözemiyorum gemimin palamarlarını

ufuklar bunun için öksüz

bunun için karaların yüzü daha da kara

kılıca kalkana kaldığım ilkel günler

üstüme geliyor mehter yürüyüşüyle

sokak mı çocuğun, çocuk mu sokağın

tinerle buharlaşıyor nüfus kaydı

yok babalar kayıp anneler

eksik düşlerini kendisi tamamlıyor

karton kutulara bir yalanı daha var: ev onlar

sokulgan kedilerden dost köpeklere

söylenen selamı alıyor ağaçlar

bırakılmış o dağ köyünden

o türküyü bulmak şimdi şu çamurlu yolda

iğreti yokuşlara ilişen ıvecen işçi gölgesi

ekmeksiz ellerinin utancı

öyle büyük, öyle büyük

biliyor; bir gün açılacak bütün yollar

ve yollara yazılmış onun büyük inancı

şimdi onlar çağırıyor beni

eğri dünyada kalan doğrular aşkına

yediler kırklar pirlere ustalar aşkına

aydınlık tutsun diye dünyayı yeniden

yeniden barışın sevinci ışısın diye dağların ardından

onlar çağırıyor beni

yürüyorum ben de, sonsuza yürür gibi

çıkmak için katlarına!

